

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) T. K.**, a **b) A. K.**, oba zast. JUDr. Petrem Kubíčkem, advokátem se sídlem Matoušova 12, Praha, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2023, č. j. 29 Ad 14/2021-102,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobcům **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 10. 9. 2021, č. j. PPR-24612-11/ČJ-2021-990131, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[2] Stěžovatel tímto rozhodnutím zamítl odvolání obou žalobců proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (dále jen „služební orgán I. stupně“) ze dne 16. 6. 2021, č. j. KRPZ-2283-31/ČJ-2021-1508UO. Služební orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím přiznal žalobci a) nárok na služební příjem ve výši 7 125 Kč za dobu služby přesčas, ve které nemohl vyčerpat přestávky na jídlo a odpočinek v období od 6. 1. 2018 do 6. 1. 2021 v celkovém rozsahu 25,75 hodin. Žalobci b) přiznal nárok na služební příjem ve výši 4 587 Kč za dobu služby přesčas, ve které nemohl vyčerpat přestávky na jídlo a odpočinek v období od 13. 1. 2018 do 31. 1. 2020 v celkovém rozsahu 16,5 hodin.

Ve zbytku žádost obou žalobců o proplacení neuhrazené části služebního příjmu, který jim byl neoprávněně krácen nařizováním přestávek ve službě, zamítl.

[3] Oba žalobci vykonávali službu na oddělení kriminalistické techniky Krajského ředitelství policie Zlínského kraje Územního odboru Kroměříž v nepřetržitém režimu služby. Z popisu jejich služebních míst vyplývá, že zajišťovali přímý výkon kriminalisticko-technické činnosti, prováděli úkony k vyhledání, ohledání, zajištění a dokumentaci místa činu, předmětů, nebo stop a odpovídali za technickou stránku provedených úkonů, zajišťovali balení, přepravu a uchovávání stop spolu se související dokumentací a zároveň zajišťovali spolupráci s ostatními útvary a službami Policie České republiky při identifikaci osob a věcí. Podle pokynů nadřízeného pak plnili další úkony odpovídající sjednanému druhu práce a platovému zařazení.

[4] Žalobci vykonávali službu zpravidla ve dvanáctihodinových směnách se dvěma předem plánovanými přestávkami na jídlo a odpočinek v délce 30 a 15 minut, které jim nebyly započítávány do doby služby.

[5] Žalobce a) v roce 2018 vykonal 147 služeb, přičemž 94 z nich bylo bez výjezdu, 53 s výjezdem. Ve 20 případech došlo k nevyčerpání či narušení alespoň jedné přestávky. V roce 2019 vykonal 139 služeb, 80 bez výjezdu, 59 s výjezdem a k nevyčerpání přestávky došlo v 18 případech. V roce 2020 pak vykonal 137 služeb, z toho 60 bez výjezdu, 77 s výjezdem a přestávku nečerpал ve 29 případech. Žalobce b) v roce 2018 vykonal 147 služeb, z nichž celkem 100 bylo bez výjezdu, 47 s výjezdem a nevyčerpал 20 přestávek. V roce 2019 šlo o 140 služeb, z toho 88 bez výjezdu a 52 s výjezdem a nevyčerpaných přestávek bylo rovněž 20. V roce 2020 potom z důvodu skončení jeho působení na služebním místě u služebního orgánu I. stupně ke konci ledna 2020 vykonal pouze 4 služby zahrnující 2 výjezdy a v 1 případě nevyčerpал přestávku.

[6] Za celé rozhodné období tří let byl žalobce a) nucen přestávku přerušit celkem 8×. U žalobce b) pak za období 2 let a 1 měsíce taková situace nastala celkem 5× (v obou případech již započítáno v uvedeném přehledu nevyčerpaných přestávek). K přiznání přesčasů u obou žalobců došlo jak za tyto přerušené přestávky, tak přestávky nevyčerpané z důvodu plnění služebních povinností.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[7] Proti rozhodnutí stěžovatele podali žalobci žalobou, které krajský soud vyhověl a podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Krajský soud se podrobně zabýval charakterem služby kriminalistických techniků, a to konkrétně zda se jedná o nepřerušitelnou službu. Podle žalobců totiž jejich službu fakticky nebylo možné přerušit, a tudíž neměli čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), která není započítávána do doby služby, ale měla jim být poskytnuta pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, která je součástí služební doby, a tedy je proplácena.

pokračování

[9] O tom, zda je možné službu přerušit, rozhoduje podle krajského soudu charakter služby samotné (její obsahová náplň) a zároveň možnost vystřídat službu konajícího policistu (technika) během doby na jídlo a odpočinek. Krajský soud proto nejprve řešil otázku, zda běžně docházelo k zásahům do plánovaných přestávek ve službě, či se tak stávalo pouze výjimečně. Svou argumentaci přitom rozdělil do dvou částí podle toho, zda se jednalo o službu s výjezdem, či nikoliv.

[10] Situaci, kdy k výjezdu během služby žalobců nedošlo, označil krajský soud za případ přerušitelného výkonu služby. Až na zcela mimořádné výjimky nečiní prvotní neodkladné úkony na místě činu kriminalistický technik, ale ten příslušník policejního sboru, který na něj dorazí jako první. Výjezd kriminalistických techniků (žalobců) proto odklad snese. V souvislosti s tím lze poukázat na pouhé jednotky případů, kdy došlo u obou žalobců k nutnosti přerušit započatou přestávku z důvodu neodkladného výjezdu (v obou případech se jedná o méně než 1 % přestávek ve službě), a tedy nejde o běžnou součást výkonu služby.

[11] Zcela jiná situace však podle krajského soudu nastává v případě, že během služby žalobců došlo k výjezdu a z důvodu započatého ohledání místa činu nebylo možné vyčerpat plánovanou přestávku. K tomu u obou žalobců docházelo výrazně častěji, v průměru přibližně ve třetině případů jejich výjezdů. Ohledání místa činu a související činnosti přitom tvoří stěžejní náplň služby žalobců jako kriminalistických techniků. Vzhledem k četnosti uvedeného narušení přestávky již nelze považovat takovou situaci za mimořádnou, ale zjevně se jedná o pravidelnou součást výkonu služby. Na tom nic nemění ani to, že v případě spojení obou zmíněných modalit došlo k narušení přestávky žalobců dohromady v 7-8 % případů. Charakter služby je nutno hodnotit v celku, a jestliže ji v její významné části možné přerušit není, je třeba ji považovat za nepřerušitelnou.

[12] Podle krajského soudu by služba žalobců mohla i přesto být považována za přerušitelnou. Muselo by však existovat a skutečně fungovat organizační řešení umožňující jejich zastupitelnost. Žádné takové opatření však v rozhodném období neexistovalo. V rámci územního odboru Kroměříž byl ve službě vždy pouze jeden kriminalistický technik, a zastupitelnost v rámci územního odboru tak nebyla možná. Ze spisu zároveň nijak nevyplývá, že by takové opatření existovalo v rámci celého Krajského ředitelství policie Zlínského kraje. Již v řízení před krajským soudem tvrdil stěžovatel, že zastupitelnost techniků byla možná z toho důvodu, že jim byly plánovány přestávky na jinou dobu. Provedené svědecké výpovědi (svědek K. a svědek A.) však podle krajského soudu nepotvrdily, že by systém zastoupení skutečně fungoval. Nadto by ani případný systém zastoupení nemohl pokrýt situaci, kdy se započaté ohledávání místa činu protáhlo do plánované přestávky. Ohledání zahájené kriminalistickým technikem nelze z povahy věci přerušit, a tedy jej na dobu přestávky ani nelze předat technikovi jinému (byť se stejnou odborností). Zastoupení žalobců na dobu přestávky proto vůbec nebylo možné, a jejich služba proto měla spadat pod režim § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.

3. Kasační stížnost

[13] Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost z důvodu nesprávného právního posouzení a rovněž nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Předně poukazuje na to, že krajský soud dezinterpretoval data o četnosti narušení (či nevyčerpaní) přestávek žalobců. Krajský soud se měl podle stěžovatele dopustit omylu v tom, že počet přestávek, které museli žalobci z důvodu neodkladného výjezdu přerušit, přičítal k těm, které nezapočali čerpat kvůli probíhajícímu ohledání místa činu. Zmíněná hodnota 7-8 % nevyčerpaných přestávek přitom v sobě již obě tyto varianty zahrnuje. Hlavní problém z hlediska interpretace dat nicméně spatřuje v tom, že krajský soud nezohlednil počet nevyčerpaných přestávek jako celek, ale posuzoval odděleně přestávky přerušené a nezapočaté. Z oněch 7-8 % tak udělal v případě nevyčerpaných přestávek více než třetinu, což však neodpovídá reálné situaci. Žalobci vykonávali službu i v okamžiku, kdy se neúčastnili výjezdu, a tuto část proto pro výpočet celkového množství nelze ignorovat. Zároveň uvedeným postupem krajský soud způsobil vnitřní rozpornost svého rozsudku, jelikož na jedné straně označil výkon služby žalobců za přerušitelný (pokud se neúčastní výjezdu), na straně druhé naopak za nepřerušitelný (když při výjezdu ohledávají místo činu). Obojí najednou však platit nemůže.

[15] Dále stěžovatel rozporoval závěry krajského soudu ohledně zastupitelnosti žalobců. Odkázal zde na své rozhodnutí, ve kterém uvedl, že zastupitelnost chápe v širším pojetí, jako možnost vzájemného zastoupení kriminalistických techniků jako specialistů v rámci celého krajského policejního ředitelství. Jednotliví technici mají přestávky plánované na různé časy a operátor odpovědný za jejich vysílání vyhodnotí, zda je v případě čerpání přestávky určeným technikem nutný okamžitý výjezd tak, že jej zastoupí technik z jiného územního odboru. Není přitom podstatné, že během rozhodného období k takovému zastoupení nedošlo. Nutnost okamžitého výjezdu obvykle nenastává a operátor nechává kriminalistické techniky přestávku dočerpát, respektive pokud během služby žalobců tato neodkladná nutnost nastala, mimořádně jim ukončil čerpání přestávky. V případě samotného výkonu ohledání sice zastupitelnost z povahy věci není možná, nicméně s ohledem na výjimečnost situací, kdy přestávka nemohla být z tohoto důvodu čerpána (7 – 8 % všech přestávek), jde o mimořádné případy, které nelze hodnotit jako pravidelnou součást služby. V souvislosti se zastupitelností žalobců (respektive kriminalistických techniků obecně) rovněž rozporoval věrohodnost výpovědi svědka A. (učiněnou ještě v rámci správního řízení). Byť byl tento svědek nadřazený žalobců, na výjezdy je nevysílal a zároveň nesloužil zároveň s nimi. Potenciál jeho výpovědi je tak značně snížen.

[16] Závěrem pak stěžovatel vytkl krajskému soudu špatnou aplikaci judikatury vztahující se k čerpání přestávek ve službě jiných příslušníků bezpečnostních sborů (např. dopravních policistů nebo příslušníků výjezdové skupiny). Charakter služby v každé policejní složce je nutno posuzovat samostatně. Krajský soud dle stěžovatele pouze obecně aplikoval judikaturu bez dostatečné individualizace ve vztahu k projednávané věci, čímž zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[17] Žalobci se k předložené kasační stížnosti nevyjádřili.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

pokračování

(§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Tu spatřuje stěžovatel zejména v nedostatečné individualizaci judikatury na projednávanou věc a rovněž tak v nedostatečném vysvětlení, proč krajský soud nezohlednil veškeré přestávky žalobců. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Nejprve je třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů „je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Krajský soud při svém rozhodování srozumitelně vysvětlil, z jakých skutkových okolností vyšel a k jakým závěrům na jejich základě dospěl. Stěžovatel ostatně s těmito závěry věcně polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí nebylo fakticky možné, a tedy tuto námitku do značné míry sám vyvrací.

[21] Stran tvrzené nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, resp. vnitřní rozpornost napadeného rozsudku lze pouze uvést, že zdejší soud takový rozpor neshledal. Krajský soud neoznačil povahu služby žalobců zároveň za přerušitelnou i nepřerušitelnou. Ve skutečnosti pouze posoudil její jednotlivé části (službu zahrnující výjezd a službu bez výjezdu), přičemž došel k závěru, že přestože charakter služby bez výjezdu by se za přerušitelný považovat dal, v případě výjezdové části to neplatí a z povahy věci je tak nutno celou službu považovat za nepřerušitelnou (podrobněji viz dále v odůvodnění tohoto rozsudku). Stejně tak má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud dostatečně vysvětlil, proč na projednávanou věc aplikoval judikaturu vztahující se k jiným příslušníkům bezpečnostních sborů (i v tomto případě stěžovatel směšuje argumentaci týkající se nepřezkoumatelnosti a nesprávného právního posouzení a NSS se jí tedy bude blíže zabývat při vlastním posouzení věci). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu tak zdejší soud neshledal.

[22] Mezi stranami je nesporné, že se v projednávané věci jednalo o službu nepřetržitou. To však samo o sobě ještě neznamená, že se jedná i o službu, kterou nelze ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru přerušit (rozsudky NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44; či ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42). Věcnou podstatou projednávané věci je tudíž otázka, zda bylo možné službu žalobců přerušit, a tedy zda měli nárok na přestávku, která se nezapočítá do doby služby (§ 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru), nebo vykonávali službu nepřerušitelnou a náležela jim pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek (§ 60 odst. 3 zákona o služebním poměru).

[23] Podle § 60 zákona o služebním poměru:

„(1) Příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny

a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,

b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.

(2) Přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.

(3) Jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.“

[24] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je pro určení, zda je výkon služby přerušitelný, či nikoli, podstatná faktická možnost čerpání přestávky a absence omezení, jež objektivně a významně ovlivňují možnost příslušníka během přestávky volně nakládat s časem a věnovat se vlastním zájmům. Aby tedy bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí být příslušníkům umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si, a to s výjimkou případné aktivace jejich zákonné zakročovací povinnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, či ze dne 22. 3. 2024, č. j. 9 As 51/2023-53). Rovněž je nutné připomenout i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, podle kterého *„kdyby byl výkon služby přerušitelný a služební předpisy předpokládaly zastupitelnost, ale pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovaly, je namístě závěr, že čerpané přestávky mají povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.“* O tom, zda je výkon služby nepřetržitý, či nikoliv, tedy rozhoduje její samotný charakter a současně možnost zastoupení službu konajícího příslušníka po dobu případného čerpání přestávky. Tímto způsobem krajský soud možnost přerušení služby žalobců posuzoval.

[25] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že charakter služby žalobců posuzoval odděleně pro případy, kdy se účastnili výjezdů, a kdy nikoliv. Nejvyšší správní soud však má za to, že postup, který krajský soud zvolil, byl postupem správným a ve své podstatě jediným možným. Krajský soud neposuzoval obě zmíněné modalitty izolovaně, jak by se mohlo zdát z tvrzení stěžovatele. Z jeho rozsudku vyplývá, že se sice skutečně zabýval zvláště tím, zda je možné přerušit výkon služby při výjezdu a při práci na stanici. Jednalo se však zjevně o posouzení charakteru jednotlivých podstatných částí služby, přičemž závěr o tom, že ji není možné přerušit, byl učiněn v jejich vzájemném souhrnu. Jinak řečeno, pokud krajský soud shledal výjezdovou službu za nepřerušitelnou, musí tento osud sdílet i služba bez výjezdu, jelikož povahu služby je nutno hodnotit jako celek. Není proto rozhodné, že v součtu obou zmíněných modalit dosahuje počet narušených přestávek za celé rozhodné období v průměru přibližně 7-8 %. Zároveň na tomto místě Nejvyšší správní soud částečně souhlasí se stěžovatelem, že v tomto celkovém počtu nevyčerpaných přestávek jsou obsaženy i přestávky přerušené po zahájení jejich čerpání z důvodu neodkladného výjezdu. S ohledem na to, že se v případech obou žalobců jedná pouze o jednotky případů ročně, však ani nepřesnost krajského soudu (když přerušené přestávky k nezahájeným připočítal) není vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost. Celkový počet služeb s narušenou či nevyčerpanou přestávkou se u obou žalobců pohybuje v řádech desítek ročně, zatímco přerušených přestávek byly pouze jednotky za celé rozhodné období. Uvedená nepřesnost krajského soudu proto na podstatě věci nemůže nic změnit.

[26] Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s tím, že výjezdová služba je službou nepřerušitelného charakteru. Lze tak dovodit právě z krajským soudem provedeného

pokračování

podrobného rozboru počtu nevyčerpaných přestávek při výjezdových službách. Toto nevyčerpaní přestávek bylo v drtivé většině způsobeno tím, že žalobci prováděli ohledání místa činu, které není možné přerušit, a jejich výkon služby se protáhl až do naplánované přestávky. Ze správního spisu vyplývá, že pokud se žalobci účastnili výjezdu, došlo k narušení či nevyčerpaní jejich přestávky skutečně více než ve třetině případů (podrobněji viz odst. 5 a 6 odůvodnění tohoto rozsudku). Takovou četnost jistě nelze považovat za mimořádný a neočekávatelný případ, ale jedná se naopak o běžnou součást výkonu služby žalobců v případě, že je její součástí výjezd na místo činu.

[27] Jak správně uvedl krajský soud, ohledání místa činu tvoří *gros* náplně služební činnosti žalobců jako kriminalistických techniků. O tom svědčí i četnost služeb obsahující výjezd, jelikož například v roce 2020 vykonal žalobce a) 137 služeb, z nichž 77 zahrnovalo výjezd a 60 nikoliv. Přestože v jiných letech [ani v případě žalobce b)] tento počet nepřesáhl polovinu vykonaných služeb, vždy se pohyboval mezi přibližně třetinou až polovinou odsloužených směn. Zároveň významnost této části služby žalobců vyplývá i z popisu jejich služebních míst, podle kterého zajišťovali přímý výkon kriminalisticko-technické činnosti, prováděli úkony k vyhledání, ohledání, zajištění a dokumentaci místa činu, předmětů nebo stop a odpovídali za technickou stránku provedených úkonů, zajišťovali balení, přepravu a uchovávání stop spolu se související dokumentací a zároveň zajišťovali spolupráci s ostatními útvary a službami Policie České republiky při identifikaci osob a věcí. Podle pokynů nadřízeného pak plnili další úkony odpovídající sjednanému druhu práce a platovému zařazení. Přestože tak ohledání místa činu (a s ní spojené výjezdy) netvoří jedinou náplň služby žalobců, jde o její natolik podstatnou část, že nelze přehlížet významný počet narušených přestávek právě při jejím vykonávání.

[28] I přes výše uvedené by nicméně služba žalobců mohla být přerušitelného charakteru, pokud by existovalo a fungovalo organizační řešení umožňující jejich zastupitelnost ve službě, čímž by žalobcům čerpání přestávky v průběhu služby bylo umožněno. Krajský soud takové řešení nicméně neshledal a zdejší soud s jeho závěry souhlasí. Jelikož na oddělení kriminalistické techniky Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, územního odboru Kroměříž, vykonával službu vždy jen jeden kriminalistický technik, z podstaty věci není zastupitelnost v rámci územního odboru možná. Stěžovatel má nicméně za to, že je možné zastoupení kriminalistickým technikem z jiného územního odboru téhož krajského ředitelství policie, neboť jim byly přestávky ve službě plánovány na jinou dobu. Takový způsob však nelze považovat za dostatečný. Důvodem je především samotná povaha služby žalobců. Pokud totiž došlo k nevyčerpaní přestávky kvůli započatému ohledávání místa činu, je zastupitelnost vyloučená z podstaty věci, jelikož tuto činnost není možné přerušit, a tudíž ani předat případnému zastupujícímu technikovi v jejím průběhu (což ostatně připustil sám stěžovatel již ve svém vyjádření k žalobě). Právě pod tyto případy přitom spadá dominantní část nevyčerpaných přestávek. Zastupitelnost stěžovatelem nastíněným způsobem by mohla připadat do úvahy pouze v situacích neodkladného výjezdu, kterých je však naprosté minimum. Zároveň by se v praxi problém často pouze přesunul na zastupujícího technika, který přestávku v okamžiku neodkladného výjezdu dosud nezahájil, ale měl by ji začít čerpat v jeho průběhu. Bez ohledu na to se však kvůli nemožnosti zastoupení po zahájení ohledání místa jedná v projednávané věci o otázku spíše akademickou. Nejvyšší správní soud se tak ani nepouštěl do hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka Absolona, jako přímého nadřízeného žalobců, jelikož ani v případě, že by přisvědčil tvrzení stěžovatele ohledně jeho žádné nebo nízké důkazní použitelnosti, nemohlo

by to na věci nic změnit. S ohledem na výše uvedené je tak třeba konstatovat, že systém zastupitelnosti neumožňoval přerušení služby žalobců, a tedy jim nenáležel nárok na přestávku ve službě ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, ale pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 téhož zákona, která se však na rozdíl od přestávky do doby služby započítává, a tedy za ni náleží řádný služební příjem.

[29] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani závěrečné námitce nedostatečné individualizace projednávané věci z hlediska aplikované judikatury. Je pravdou, že charakter služby jednotlivých policejních složek je značně rozdílný a závěry učiněné ve vztahu k jedné z nich jistě nelze automaticky vztáhnout na složky ostatní. K tomu však v tomto případě nedošlo. Krajský soud se charakterem a možnostmi přerušení služby žalobců podrobně zabýval a až poté, co konstatoval její nepřerušitelnost, aplikoval judikaturní závěry vztahující se ke službě, jejíž výkon není možné přerušit. Proti takovému postupu zdejší soud nemá námitek.

5. Závěr a náklady řízení

[30] Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci měli ve věci plný úspěch, Nejvyšší správní soud jim přesto náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. října 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu